

LBRIS

We know
books

ANA COJOCARU

Cobori la următoarea?

//bestseller

Chișinău • București

2022

**Alegerile, uneori, sunt
greu de luat, dar nu
și imposibile. Important
să primeze plăcerea
și bucuria de a face
ce îți place.**

mai, 2019

Era ultimul an de facultate. Agitația pregătirilor pentru tezele de licență era la ordinea zilei. Forfotă mare la biblioteca universității, unde studenții își mai culegeau informații de prin cărțile de specialitate pentru a avea o prezentare pe măsură în fața comisiei de specialiști. Emoțiile se observau pe fața oricărui student. Chiar și cel care era mai sigur pe sine, îi tremura buza de jos fără oprire. Cei patru ani de studii trebuiau răsplătiți pe merit.

La facultatea de jurnalism, agitația era ceva mai redusă. Aici își făceau studiile, în jur de douăzeci și cinci de studenți. Probabil situația jurnalismului în ultimii ani, cu posturi TV care își pierd licența pentru o informație mai deocheată sau implicarea în evenimente cu scop politic, nu era un punct de atracție pentru tineri. Doar cei dornici de a experimenta orice provocare impusă de societate sau de anumite evenimente le trezea curiozitatea. Alegerile, uneori, sunt greu de luat, dar nu și imposibile. Important să primeze

plăcerea și bucuria de a face ce îți place. *Pofta vine mâncând*, nu merge de fiecare dată.

În ziua audierii, emoțiile pluteau în aer, iar așteptarea pune la încercare nervii studenților. Comisia era compusă din: decana facultății, profesorul de științe ale comunicării și un jurnalist de la un post de televiziune. Profesorul de științe ale comunicării deseori provoca frică studenților, căci mereu avea ceva de obiectat, chiar și atunci când tema era prezentată bine. Mottoul lui în viață "*Învățatul n-a ucis pe nimeni!*", îl scria pe tablă la fiecare oră, ca o motivație pentru studenți. Dacă a început să-l scrie, le provoca amuzament, și deseori, profesorul era luat în zeflema¹, mai târziu și-au dat seama că nu e nimic greșit.

La prezentarea tezei, studenții aveau la dispoziție câte zece minute. Timp suficient pentru a aduce argumente convingătoare asupra subiectului ales. Printre cei douăzeci și cinci de studenți, se număra și studenta Maria, o tânără sânguincioasă, cu o inteligență bogată, care cucerea atenția celor din jur cu mare ușurință. Era de o frumusețe naturală, liberă să cucerească cu ușurință inima oricărui băiat. Ușor timidă,

¹ Zeflema – ironie ușoară, luare în răs, glumă batjocoritoare.

dar când venea vorba de a-și apăra drepturile și de a-și susține părerea, atunci își arăta ghearele de fiară. Pe lângă asta, era sociabilă, îi plăcea să descopere oamenii, să-și facă prieteni noi și avea un spirit de observație foarte bine dezvoltat.

Studenții au avut la dispoziție să-și aleagă singuri temele pentru teze. Când venise rândul Mariei să-și prezinte lucrarea, o încercau niște emoții la care nici ea nu era stăpână. În fața comisiei se audiase teme legate de cât de importantă este mass-media în viața omului sau despre imaginea omului politic în mediul online, Maria însă își alesese să vorbească despre *Libertatea de exprimare*. Rezultatele înregistrate pe parcursul celor patru ani de facultate, au făcut-o pe Maria să-și prezinte teza de licență la cel mai înalt nivel. Și-a schițat cele mai importante idei, făcând o prezentare în Powerpoint, aducând argumente convingătoare și cu unele recomandări, care n-au lăsat loc de comentarii. Membrii comisiei încântați de cele audiate, au rămas pur și simplu fără cuvinte.

Când ieșise din aulă, pe chip i se citea mândria, căci în lista obiectivelor, a mai bifat unul ca fiind realizat. Să aibă o prezentare bună. Invidia câtorva dintre colegi își făcuse apariția. Lucru ce nu o prea deranja pe Maria, dar de fiecare dată

parcă i se oprea un nod în gât și îi apărea sentimentul de vinovăție. Omul nu poate trăi fără invidie, ca peștele fără apă.

Simona, colega ei de bancă îi devenise cea mai bună prietenă. Nebunatică, plină de energie tot timpul, Simona era gura de aer proaspăt pe care toți o așteptau când începeau orele. O cunoștea pe Maria foarte bine. Și de fiecare dată când îi solicita ajutorul nu ezita să i-l ofere.

O aștepta după ușă cu nerăbdare. Era sigură că făcuse o figură bună în fața comisiei. Între ceilalți colegi care își așteptau rândul să între, se auzeau șușoteli la adresa Mariei.

- Iar își arată talentul de *fată bună*.
- Mda, dacă crede că așa va câștiga mereu.
- Lăsați, că toate se termină odată și o dată.

Comentau niște studențe din grupa lor, care nu o prea înghițeau pe Maria, pentru că era mai bună decât ele. Simona n-a rezistat prea mult și apelând la un zâmbet sarcastic, s-a întors spre ele:

- Invidioșii mor repede!

Nici măcar n-au reușit să-i răspundă, că Maria ieșise din aulă. Toată numai zâmbet. Mândria i se citea pe chipul senin.

– Cum a fost? Ce ți-au spus? întreba curioasă Simona.

- Perfect! Asta mi-au spus.
- Sigur, altfel nici nu se putea.

Felicitările Simonei erau sincere. Era unica persoană din grupă care nu a invidiat-o niciodată sau să o vorbească de urât. Prietenul adevărat întotdeauna se cunoaște după fapte. Prietenul adevărat va găsi mereu modul prin care să-ți ridice moralul. Așa era Simona. În toată rebeliunea ei, se ivea și latura sensibilă, de care puțini știau, dar dacă era rănită, devenea ca o leoaică.

Prietenia dintre cele două se consolidase atât de mult, încât Maria o considera mai degrabă sora ei, dat fiind faptul că era singură la părinți și mereu și-a dorit un frate sau o soră.

Dar ce te faci atunci când treptele vieții trebuie urcate? Când se încheie o etapă și începe alta? Gândul că aveau să se despartă le măcina tot mai des. Viața e construită din oameni care vine și pleacă, se adună și apoi se despart. În suflet rămâneau cu amintirea care nu moare niciodată

martie, 2019

Într-una din zile, o echipă de reprezentanți ai programului de studii Erasmus², venise la universitate cu o listă de propuneri pentru studenții care erau interesați să-și continue studiile în străinătate. Gama de oportunități aduse la cunoștința studenților, îi făcuse curioși să afle și mai multe. În mintea Mariei se băteau ideile cap la cap. Se gândea că este o șansă bună pentru a continua studiile într-o altă țară. Să descopere alți oameni, alte culturi, alte obiceiuri și noi tradiții. Era atât de entuziasmată de cele auzite, că mai avea un pic și îi sărea inima din piept. Simona stătea lângă ea și o vedea cum își frecă mâinile de emoții. În acel moment pentru ea nu exista *nu se poate*. Rațiunea și inima devenise prietene, când de fapt la Maria orice lucru era bine calculat înainte de fi pus în practică. Își făcea în cap tot felul de planuri, ideile curgeau. Visa. Deja se vedea plecată, cu bagajul de

² Erasmus este programul UE pentru educație, formare, tineret și sport.

cunoștințe în mână, gata să exploreze locuri și oameni noi. Iubea oamenii.

După cele auzite și văzute, Maria revenise cu picioarele pe pământ. Dintr-o dată s-a gândit că așa ceva nu este posibil. Mai ales pentru ea. Începuse să-și neghe această idee, fără să-și ofere șansa de a încerca. Credea că poate sunt alții mai buni ca ea. Subestimare absurdă!

Cînd și-a ales să urmeze facultatea de jurnalism, părinții nu au fost de acord. Ei o vedeau mai degrabă doctor sau profesoară de limbi străine. În lista lor de preferințe, jurnalismul nu se încadra nicicum. De când intrase la jurnalism, tatăl Mariei se dezamăgi mult în alegerea ei. Nu credea că fiica lui va comite aceeași greșală. Discuțiile tată-fiică, de obicei se rezumau la întrebările *De ce te culci așa târziu?*, *De ce ți-ai ales această profesie stupidă?*, *De ce nu ieși cu prietenii în loc să stai cu nasul în calculator?* ... de ce?, de ce?, de ce?.

În schimb, mama ei o susținea în tot, dar în momentul când a auzit că fiica ei a ales să facă jurnalism, nu prea i-a surâs ideea. Știri cu omoruri, accidente în lanț, violuri și tot felul de noutăți cu aspect negativ o îngrozeau, numai gândindu-se la faptul că fiica ei va putea avea de-a face cu așa ceva. *Nici gând*, îi spusese la

început mama. Maria încercase să vadă latura bună a acestei meserii, deși era conștientă că realitatea are mai multă de culoare neagră, decât de culoare albă. A încercat să-i convingă, să le aducă argumente și exemple, dar ei au rămas fermi pe poziție.

Într-o seară, Maria se hotărî să le spună despre dorința care-i creștea în suflet.

– Mamă, tată, am să vă spun ceva!

Tatăl ei, un om înțelept de altfel, presimțea ceea ce voia să le comunice.

– Vreau să aplic la o bursă de studii în străinătate!

Le-a spus-o fără multe ocolișuri.

– Știam eu, a murmurat sub nas tatăl ei.

În ochii lui, putea citea neacceptarea fără să mai rostească vreun cuvânt.

– Dar cum? De unde ideea aceasta? Întrebase nedumerită mama.

– Zilele acestea au fost la universitate niște reprezentanți ai programului de studii Erasmus și ne-au vorbit despre atâtea oportunități pentru studenții care vor să-și continue studiile peste hotare. Am rămas atât de captivantă de cele auzite și văzute că m-am gândit...

– Ce te-ai gândit? s-a uimit mama.

– Că poate am șansa să fac un masterat într-o altă țară.

De emoții își freca mainile și parcă nu-și găsea locul. În ochii părinților nu vedea nici o scli-pire.

– Asta e prea mult!

– Ce e prea mult, tată? De ce nu vrei să înțelegi că îmi place această facultate și vreau să avansez cât mai mult. De ce încercați să-mi tăiați aripile?

Se ridică de pe scaun, simțea că o să explodeze dacă nu o face.

– Părinții trebuie să-și susțină copiii în alegerile lor, nu? Sau greșesc? Se răsti la ei cu furie. Se pare că la mine nu merge.

– Maria, încetează!

– Mamă, dacă voi nu vrei să-mi respectați dorința, atunci decizia o iau singură.

Ieșise din bucătărie, trântind ușa inconștient. Lacrimile nu încetau să se oprească. În acel moment își ura tatăl. Nu concepea că nu-i poate accepta dorința. Era inadmisibil. Acest lucru îi provoca și mai mare durere. Știa că părinții trebuie respectați și iubiți indiferent de greșelile pe care le fac, dar sentimentul era mai puternic decât gândirea.

O sunase pe Simona. În ea găsea liniștea de care avea nevoie. Simona știa să-i aline durerea, doar ascultând-o.